

и тъпа медузи приближава въ видъ на полупрозрачни плуващи звънчета“.

Но всички тѣзи хубави рибки, охлювчета, звезди и пр. не стоятъ тамъ, за да почиватъ и да се възхищаватъ отъ красотата на кораловитѣ градини. Всѣко отъ тѣхъ е натиснато отъ гладъ и се стреми да издебне противника, да го затрие и изяде. Както на сушата, тъй и тукъ, кипи непрекъсната борба за животъ, и слабитѣ сжщества ставатъ плячка на по-силнитѣ. Отвредъ дебнатъ опасности, отвсѣкжде заплашва смъртъ. Дори и човѣкъ, ако полюбопитствува да посети тѣзи градини въ по-плиткитѣ мѣста, не е сигуренъ, че ще се върне напълно здравъ. За тѣзи опасности ето какъ говори пжтешественикътъ:

„Слизаме смѣло отъ лодката, нагазваме и ето, заобиколени отъ чуденъ зеленъ и синъ блѣсъкъ, разглеждаме отблизо цвѣтната разкошь на кораловитѣ подводни хълмчета. Скоро обаче се убеждаваме, че човѣкъ не може да прекара тукъ напълно безнаказано. Остритѣ жбери на каменнитѣ корали не позволяватъ да стжпимъ. Търсимъ да стжпимъ на нѣкое по-гладко мѣсто въ пѣсъка, но скритъ въ пѣсъка морски таралежъ забива въ краката ни дългитѣ си игли, въоржжени съ остри кукички; крайно трошливи, тѣ се счупватъ, оставатъ въ раната и могатъ да бждатъ отстранени само съ внимателно изрѣзване. Опитваме се да отчупимъ красива виолетна вѣйка отъ мадрепоровъ коралъ, но веднага си дръпваме ржката обратно, защото едно малко раче, което живѣе на стада между тѣзи вѣйки, чувствително ни ощипва съ клещитѣ си. Още по-зле си изпащаме при опита ни да отчупимъ кжсъ отъ нѣкой парещъ като коприва коралъ. Щомъ ржката ни го досегне, по кожата ни се излива люта